

Окремо варто сказати про труднощі коментування листів О.Олеся, зокрема укладання анотованого іменного покажчика саме до листів періоду еміграції. Численні ініціали, імена без прізвищ та навпаки – типова, зрештою, картина для приватного листування. Н.Лисенко вдалося розшифрувати чимало загадкових фрагментів. Однак при коментуванні, природно, далася взнаки недостатня вивченість питань історії української еміграції. Тому результати роботи коментатора – пошукової й дослідницької – зафіксували тогочасний²⁵ стан розвитку цієї галузі науки й залишають простір для подальших досліджень.

Кілька цікавих для джерелознавця, на перший погляд вузькопрофесійних і часткових, тем, порушених у нашій статті, постали зі значно ширшої проблеми. Маємо на увазі проблему культури сучасного видання текстів української класики. На жаль, на початку 1990-х років з низки об'єктивних причин фактично перервалася багата українська традиція високої едиційної культури, а тепер вона повертається фрагментарно і з великими труднощами. Один зі способів відродити на новому рівні нашу текстологічну школу – ділитися досвідом упорядкування й коментування науково-критичних видань, формулювати принципи такої роботи. У перспективі певна сума таких публікацій мала б укластися у струнку систему і стати основою для сучасної української текстології.

²⁵ Одразу після виходу аналізованої книжки була видана ґрунтовна, багата новим фактажем монографія Валентини Піскун “Політичний вибір української еміграції (20-ті роки ХХ ст.)” (К.; Нью-Йорк, 2006. – 671 с.), яка містить низку додаткових інформацій і про наших персонажів.

Наші презентації

Всесвіт. – 2007. – №1-2.

Новітня література представлена “Антологією чотирьох” (сучасна британська поезія), романом сербського письменника Д.Албахарі “Снігова людина”, повістю італійської письменниці С.Нардіні “Матрьошка”, оповіданням-фентезі Т.Джеймісона “Щедроті”, монологом “Новеченто” А.Барікко. У “Скарбниці” друкуються “Канцоньєре, або Книга пісень” Ф.Петрарки в перекладі А.Перепаді. У рубриці “Письменник. Література. Життя” виступають О.Рекут (“Україна очима Заходу: італо-український культурний діалог триває”), Г.Ганущак-Світлична (“Володимир Яворівський: “Слово не має кордонів”), Д.Дроздовський (“Лаура Мінтегі: “Ми живемо в суспільстві, яке чекає на видужання від історичної чуми минулого”). У “Перекладацьких студіях” М.Стріха згадує відомого перекладача М.Москаленка у статті “Чистому серцем (Михайло Москаленко у моєму житті і моєму архіві)”, М.Новикова розповідає про Григорія Кочура – редактора перекладів із Миколи Зерова. Д.Дроздовський рецензує дослідження Н.Над’ярних (“Літературна галактика Дмитра Чижевського в новітній інтерпретації”), Ю.Педан розповідає про італійського художника Діно Буццатті, С.Тарадайко виступає з розвідкою “Лежати чи стояти? (Декарт – Ніцше)”, Я.Розумний інформує про “Чвертьсторіччя конференцій з української проблематики в Іллінойському університеті”.

I.X.